

Η «Αποκάλυψη» της Αμυγδαλέζας

ΚΑΘΗΜΕΡΙΝΗ ΚΩΣΤΑΣ ΛΕΟΝΤΑΡΙΔΗΣ

Είτε μιλάς με ένθεο είτε με άθεο ή αγνωστικιστή, δύσκολα συναντάς κάποιον που να αγνοεί τα ονόματα των τεσσάρων Ευαγγελιστών που εξιστόρησαν τη διδασκαλία και τα θαύματα του Ιησού. Ωστόσο, και από επιδερμικούς αναγνώστες και από μελετητές αναγνωρίζεται ότι τα κείμενά (Επιστολαί) του «υπέρ πάντων των άλλων Αποστόλων» οριοθετούν το αυστηρό πλαίσιο ζωής του σωστού χριστιανού. Δεν απαιτείται θεολογική εξάρτηση για να καταλάβεις ότι τα γραπτά του Παύλου, αν και θεόπνευστα, προσφέρονται για διαχρονικές συζητήσεις κι αμφισβητήσεις παντός καιρού. Μην ξεχνάμε ότι ο Σαύλος, μετέπειτα Παύλος, υπήρξε σκληρός διώκτης της Εκκλησίας πριν ασπασθεί τη νέα θρησκεία. Προηγήθηκε η εμφάνιση, ενώπιόν του, εγγύς της

Δαμασκού, του Αναστάσιου. Απόδειξη ότι κάποιες ιστορικές μεταστροφές ευλογούνται υπό τα όμματά Του. Τυχαίο δείγμα από τον πακτωλό του Αποστόλου Παύλου («προς Εβραίους», σιχ. 3): «Να ενθυμήσθε τους φυλακισμένους, σαν να είσθε και σεις μαζί των δεμένοι με τας αλυσίδας της φυλακής. Να ενθυμήσθε τους ταλαιπωρούμενους και κακοπαθούντας, διότι και σεις έχετε σώμα φθαρτόν και επόμενον είναι αυτά που υποφέρουν αυτοί σήμερα να συμβούν αύριον και εις σας.» Ο λόγος του Παύλου δεν είναι μόνον θεολογικός. Είναι και βαθιά πολιτικός, διατρέχοντας με λεπτομερείς νοθεσίες το φάσμα των ανθρώπινων σχέσεων υπό το πρίσμα της νέας, εξ Αποκαλύψεως θρησκείας. Η αλήθεια ημών των αδαών είναι ότι όσο περισσότερο «ερευνάς» τας Γραφάς

τόσο λιγότερο συγγενής με τον «κατά γράμμα» χριστιανό νιώθεις. Ετσι κατόπιν, ήταν αναγκαίο να συναφθούν άυλες κοινωνικές συμβάσεις, ώστε στα μάτια των άλλων να δείχνουμε, εφόσον το θέλουμε, χριστοί. Το σταυροκόπημα, δημοσίως, ο ασπασμός εικόνων, οι ευχές «με τη βοήθεια του Θεού» ή «της Παναγιάς» τι υποδηλώνουν; «Πιστεύω», άρα πληρώ και τα πνευματικά, πηκτικά, πολιτιστικά προαπαιτούμενα.

Ειπώθηκε κατά κόρον, κυρίως από ινστρουκτορες της διανοήσης, ότι η διανύμενη κρίση είναι και κρίση πολιτισμού. Μια συνιστώσα αυτού του ελλείμματος έθιξε ο αναπληρωτής υπουργός Προστασίας του Πολίτη Γιαν. Πανούσης, κατά την επίσκεψή του στο Κέντρο Κράτησης Μεταναστών, στην Αμυγδαλέζα. (Μερικό) σοκ από τις δηλώσεις του:

«Εκφράζω την ντροπή μου. Αυτά που είδα δεν τα πίστευα. Είναι εικόνα χώρας που σέβεται τον άνθρωπο;» Σαφής η νύξη του κ. Πανούση για τους προκατόχους του. Δεν ήξεραν, δεν έβλεπαν ή δεν τους ενοχλούσε αυτό το «δείγμα» πολιτισμού; Συνεπικουρος, ο αναπληρωτής υπουργός Υγείας, Ανδρέας Ξανθός, ξεκαθάρισε ότι στο υπέρτατο αγαθό της Υγείας, οι κρατούμενοι μετανάστες έχουν ακριβώς τα ίδια δικαιώματα με όλους τους άλλους πολίτες. Σε μια χώρα που περνά βαθιά ανθρωπιστική κρίση, με σύνορα διάτρητα στις μεταναστευτικές ροές, η επί το ανθρωπινότερον (και αδήλως χριστιανικότερον) αντιμετώπιση των αλλοδαπών στα Κέντρα Κράτησης, όπως εξαγγέλθηκε χθες, είναι στοιχείο πολιτισμού. Πήρε κι αυτό θέση στη σφύζουσα νέα πολιτική βιτρίνα.

Η ΑΥΓΗ

Ο εκβιασμός απέτυχε, η διαπραγμάτευση συνεχίζεται

Ο Αλέξης Τσίπρας επανέλαβε από το βήμα της Κοινοβουλευτικής Ομάδας του ΣΥΡΙΖΑ αυτό που είχε πει και την πρώτη ημέρα ανάληψης των καθηκόντων του, αλλά και σε όλες τις διεθνείς επαφές του. Ότι δηλαδή δεν είναι διατεθειμένος να εγκαταλείψει τις δεσμεύσεις που ανέλαβε προεκλογικά, δεν πρόκειται να δεχθεί τη συνέχιση των Μνημονίων της λιτότητας και της κοινωνικής καταστροφής. Μια τόσο καθαρή εξήγηση από έναν πολιτικό ίσως σοκάρει, ιδίως μάλιστα όταν οι προκάτοχοί του είχαν κατεβάσει πολύ χαμηλά τον πήχη της αξιοπιστίας. Η σθεναρή αυτή στάση του Αλέξη Τσίπρα εκλαμβάνεται από κάποιους εταίρους ως οίηση, από άλλους ως πόκερ. Πρόκειται για ανθρώπους που δεν κατανοούν ή αδιαφορούν ή, ακόμη χειρότερα, συμφωνούν με την καταστροφή που επέφερε στην Ελλάδα η πολιτική που στήριξαν και στηρίζουν. Ή, έστω, δεν τολμούν αυτή τη στιγμή να διαφοροποιηθούν από τα κελεύσματα του Βερολίνου. Όλα αυτά, πάντως, ήταν έως ένα βαθμό γνωστά και αναμενόμενα.

Το «σπίσιμο» της ελληνικής κυβέρνησης που πήγε να γίνει στο Eurogroup, κάτι ανάμεσα σε πραξικόπημα και εξαπάτηση, ήταν μια μεθόδευση η οποία αποδίδεται ευθέως στο Βερολίνο. Και δεν ήταν η μόνη ευθέως αντιδημοκρατική ενέργεια, αν συνυπολογίσουμε την ιταμή δήλωση Σόιμπλε πως «λυπάται τον ελληνικό λαό για την κυβέρνηση που εξέλεξε». Σε κάθε περίπτωση, ο εκβιασμός δεν έπιασε. Η Ελλάδα δεν υπέκυψε και συζητάει επί τη βάση του σχεδίου Μοσκοβισί, που μιλάει όχι για παράταση του Μνημονίου, αλλά για τη δανειακή σύμβαση, αμφισβητεί τα τερατώδη πλεονάσματα και διατηρεί το χρέος στο τραπεζί. Την ίδια ώρα ο Αλέξης Τσίπρας ανακοίνωσε ότι ψηφίζονται με τη διαδικασία του κατεπείγοντος νομοσχέδια για την προστασία της πρώτης κατοικίας, τα χρέη και τα εργασιακά υλοποιώντας βασικές πτυχές του προγράμματος του ΣΥΡΙΖΑ. Όσοι βιάστηκαν προχθές να κηρύξουν το τέλος του κόσμου διαψεύστηκαν και πάλι οικτρά. Η διαπραγμάτευση άρχισε και θα συνεχιστεί.

ΡΙΖΟΣΠΑΣΤΗΣ

Άλλο το μέτρο της αξιοπρέπειας

Πολλά λέγονται και γράφονται αυτές τις μέρες για την «αξιοπρέπεια» που ανέκτησε ο λαός με την κυβέρνηση ΣΥΡΙΖΑ - ΑΝΕΛ. Αλήθεια, όμως, πόσο αντικειμενική βάση έχει αυτό το κλίμα ευφορίας που καλλιεργείται από παντού; Δηλαδή πόσο «αξιοπρεπής» μπορεί να αισθάνεται ο εργαζόμενος των «Praktiker», που η εργοδοσία τον εκβιάζει να μειώσει κι άλλο το μισθό του κατά 15% έως 20%; Ή οι εργαζόμενοι στις εργολαβίες στα «Ελληνικά Λιπάσματα», που η εργοδοσία πάει να τους επιβάλει μειώσεις έως και 50% με ατομικές συμβάσεις; Πόση περηφάνια μπορεί να αισθάνεται ο μεταλλεργάτης στη Χαλυβουργία του Βόλου, που συνεχίζει να δουλεύει με 12% κάτω από την τελευταία σύμβαση, με την απειλή της απόλυσης; Τι αξιοπρέπεια να αισθάνονται οι εργαζόμενοι της «Nestle» που τους κόβουν μέχρι και 38% στο μισθό, ή της «Παιδικής Στέγης», του Κωνσταντακάτου, της ΝΕΛ που είναι απλήρωτοι για μήνες; Πόσο περήφανος είναι ο άρρωστος που συνεχίζει να ξεροσταλιάζει στα νοσοκομεία, μια και - όπως είπε ο υπουργός Υγείας - τα ψίχουλα που υπόσχονται είναι υπό αίρεση όσο διαρκούν τα παζάρια στην ΕΕ και πάντα μέσα στα όρια της δημοσιονομικής πειθαρχίας; Άρα με άλλα κριτήρια πρέπει να κρίνει ο λαός την περηφάνια και όχι με το αν μια κυβέρνηση διαπραγματεύεται με σθένος για το κεφάλαιο. Υπάρχουν βέβαια και εκείνες οι περιπτώσεις που δείχνουν το πραγματικό μέτρο της αξιοπρέπειας, αλλά δε βρίσκουν χώρο στα ΜΜΕ των αστών. Τέτοια είναι, για παράδειγμα, η απεργία στις «Ελληνικές Ιχθυοκαλλιέργειες», που έληξε νικηφόρα και γέμισε με περηφάνια τους εργαζόμενους και όσους στάθηκαν στο πλευρό τους.

ΕΘΝΟΣ

ΓΙΩΡΓΟΣ ΔΕΛΑΣΤΙΚ

Αναγκαία η επιμονή της κυβέρνησης στο «Όχι» που είπε

Όσο η ελληνική κυβέρνηση αντιστέκεται, η τεράστια πλειοψηφία του ελληνικού λαού βρίσκεται στο πλευρό της. Κι όχι μόνο οι Έλληνες. Η άρνησή της να υποταχθεί στους Γερμανούς έχει προκαλέσει τεράστια εντύπωση και γέννησε ελπίδες σε πολλούς λαούς της Ευρώπης ότι μπορεί τελικά να αντιμετωπιστεί αποτελεσματικά η πολιτική της ευρωλιτότητας που έχει επιβάλει το Βερολίνο σε όλες σχεδόν τις χώρες της Ευρωζώνης. Ο πρωθυπουργός Αλέξης Τσίπρας δεν είναι πλέον υπόλογος για τα κυβερνητικά πεπραγμένα του μόνο απέναντι στους Έλληνες που τον εξέλεξαν για το υπέρτατο πολιτικό αξίωμα, αλλά και σε όλους εκείνους τους Ευρωπαίους που η νίκη του ΣΥΡΙΖΑ και η στάση της κυβέρνησης Τσίπρα μέχρι τώρα αλλάζει ή επηρεάζει τους πολιτικούς συσχετισμούς και στη δική τους χώρα.

Είτε το θέλει η κυβέρνηση Τσίπρα είτε όχι, η αντίστασή της στην ευρωλιτότητα υπονομεύει τη στρατηγική της Γερμανίας για επέκταση και εδραίωση της ηγεμονίας της στην Ευρώπη. Γι' αυτό το πρίσμα πρέπει να εξηγηθούν οι λυσσώδεις αντιδράσεις των Γερμανών σε οποιαδήποτε συμβιβαστική λύση. Θέλουν πρώτα να εξευτελίσουν τον ΣΥΡΙΖΑ και την κυβέρνησή του, να την κάνουν να γελοιοποιηθεί απαρνούμενη τις προεκλογικές υποσχέσεις της και μόνο τότε να την υπονομεύσουν και να την ανατρέψουν. Θέλουν να την εξαφανίσουν για να μην αποτελέσει παράδειγμα και για άλλες χώρες! Συμμάχους δεν έχει η κυβέρνηση Τσίπρα στην Ευρωζώνη.

Σε πολιτικό επίπεδο, οι υποτιθέμενοι κεντροαριστεροί σύμμαχοι τύπου Ολάντ της Γαλλίας ή Ρέντσι της Ιταλίας αποδεικνύονται ψοφοδεείς, ανειλικρινείς και καιροσκόποι που υποχωρούν πανικόβλητοι στην ελάχιστη φραστική γερμανική πίεση! Μόνο στην πλειοψηφία πλέον των Ελλήνων και σε τμήματα κάποιων ευρωπαϊκών λαών -κάθε άλλο παρά ασήμαντα, σημειωτέον- μπορεί να υπολογίζει ο πρωθυπουργός ότι τον στηρίζουν όσο αντιστέκεται στους Γερμανούς. Εχει τεράστια σημασία, λοιπόν, η επιμονή του Αλέξη Τσίπρα στο «Όχι» που είπε στο Βερολίνο αναφορικά με την απαίτησή του να δεχτεί επέκταση του μνημονίου.

Αν υποχωρήσει άτακτα και αποδεχτεί κάτι τέτοιο, κινδυνεύει να χάσει τον λαό, τον μοναδικό σύμμαχο που έχει και να απομείνει η κυβέρνηση

στα νύχια των Γερμανών. Πλανάται η κυβέρνηση, αν νομίζει ότι θα της επιτρέψει η καγκελαρία να δώσει 13η σύνταξη ή να κάνει τον κατώτατο μισθό 751 ευρώ ή να δώσει αφορολόγητο 12.000 ευρώ για κάθε Έλληνα, να καταργήσει τον ΕΝ-ΦΙΑ κ.λπ. Μονομερώς, αποκλειστικά μονομερώς μπορεί να νομοθετήσει μέτρα ελάφρυνσης των λαϊκών στρωμάτων! Τους Γερμανούς καθόλου δεν τους νοιάζει το ζήτημα του χρέους, το «κούρεμα» του οποίου άλλωστε ούτε καν ως θέμα συζήτησης δεν το έχει θέσει η νέα ελληνική κυβέρνηση, γνωρίζοντας εκ των προτέρων ότι θα συναντούσε την κατηγορηματική άρνηση του Βερολίνου. Η καγκελαρία δεν θέλει να υπάρξει κανένα φιλολαϊκό μέτρο σε καμία χώρα της Ευρωζώνης! Την οικονομική πτώση ή και την καταβράθρωση, όπως στην περίπτωση της Ελλάδας, προωθεί η γερμανική κυβέρνηση για όλα τα κράτη της Ευρωζώνης και απαιτεί καμία χώρα να μη διαταράσσει την πολιτική της αυτή. Ο Αλέξης Τσίπρας, μιλώντας χθες στην κοινοβουλευτική ομάδα του ΣΥΡΙΖΑ, ήταν πολύ σταθερός στα όσα είπε, υποσχόμενος ταυτόχρονα την άμεση νομοθέτηση αποκατάστασης του θεσμικού πλαισίου των εργασιακών σχέσεων (συλλογικές συμβάσεις, διατησία κ.λπ.), ρύθμισης των «κόκκινων» δανείων και του ακατάσχετου της πρώτης κατοικίας, νομοθέτησης των 100 δόσεων στα Ταμεία. Μας ανησυχεί κάπως το γεγονός ότι ξένα μέσα ισχυρίζονται πως βρίσκεται επί θύραις το κλείσιμο συμφωνίας σήμερα. Βάσει των όσων είπε ο Γερούν Ντάισελμπλουμ, για να υπάρξει έκτακτη συνεδρίαση του Eurogroup, πρέπει πρώτα η ελληνική κυβέρνηση να υποβάλει αίτημα επέκτασης του μνημονίου και κατόπιν να γίνει η συνεδρίαση! Αυτό ήταν το τηλεσίγαφο των Γερμανών προς την Ελλάδα, με το οποίο συντάχθηκαν τελικά και οι 18 υπουργοί Οικονομικών των άλλων χωρών της Ευρωζώνης. Γνωρίζουμε τις απίστευτες ικανότητες επιλογής λέξεων στους κύκλους της ΕΕ. Διαπιστώσαμε ότι πλέον ούτε ο Σόιμπλε δεν χρησιμοποιεί τις λέξεις «μνημόνιο» και «τρόικα», αλλά επιμένει ανυποχώρητα στην ουσία των μνημονιακών δεσμεύσεων που είχαν υπογράψει ο Αντ. Σαμαράς και ο Ευ. Βενιζέλος. Περιμένουμε έτσι να δούμε μήπως μας περιμένει στη γωνία κάποια δυσάρεστη έκπληξη, την οποία ειλικρινά απευχόμαστε.